

NORSK UNGDOM

NR. 1

FEBRUAR

1945

Kaptein A. Grafström: PARTISANKRIG

To sårede jugoslaviske partisaner på Malta.
Jugoslaviske partisaner med den særmerkte blå luen med en stjerne.
Instruksjonskurs for partisaner på Malta. De lærer å nytte alle våpen.

«Fienden herjer våre byer. Der veien går fram gjennom skogen, lurer vi på ham — vi blokerer veien og beskytter de fiendtlige avdelinger fra skjulte stillinger, vi sprer forvirring, usikkerhet og redsel i hans rekker. Men innen han får samlet seg og fatter hva som er hendt, er vi borte, gjemt i vår skoger og smutthull.

Jo djervere, jo galere et foretak er, jo lenger det treger inn i fiendens rekker, desto mer motløs blir motstanderen. Siden kommer ryktene av seg selv, villere og villere, lammer fienden og opphisser hans egne landsmenn. Våre patruljer raserer veier, sprenger broer i luften, forstyrrer jernbanelinjer og avskjærer telefonledninger.

Frivillige slutter seg til friskarene og forsterker dem. Kvinnene lager mat til dem, befolkningen hjelper til som veivisere og skaffer opplysninger om fienden, som tvinges til å dra tropper fra fronten for å beskytte sine egne avdelinger. Og til slutt flammer opprørets ild himmelhøyt og fortærer fienden.»

Denne karakteristikk av partisankrigen finnes i en artikkel i et sveitsisk tidsskrift. Partisankrigen, eller som vi kaller det, den frie krigen, er fra gammelt av krigen utenfor de organiserte fronter. Virksomheten retter seg ikke i første rekke mot de stridende styrker, men mot forbindelseslinjer, forsyningsorganer og «nervecentrer».

Den frie krigen føres delvis av særskilt organiserte, utdannede og utrustete avdelinger, delvis av tropper som tilfeldig tildeles oppdrag for partisankrigen. Så vel i øst som ved «partisanfrontene» innen de okkuperte land er ikke bare materiell, men også tropper blitt landsatt fra luften for å gripe inn i fiendens rygg. Omriigede eller sprengte avdelinger lar seg ikke lett ta til fange, men fortsetter striden til det siste. Altså kan også befolkningen selv reise seg for å befri seg fra fienden. Man kan lure på om det virkelig er mulig at avdelinger med så sterkt skiftende kvalitet som det her blir spørsmål om, kan vinne noen framgang mot tilsynelatende overlegne motstandere — men at en krigføring som denne under denne krigen virkelig gir resultat, derom vitner ikke

minst de tallrike rapporter fra de forskjellige frontavsnitt.

Den frie krigen karakteriseres av en spesiell taktikk — overraskelsens og snøgg-
hetens. Det gjelder for lederne å være oppfinnsomme. Det gjelder at én her, én der slår til, overraskende og hardt og aldri innlater seg på lengere strider uten å forsvinne i tide. Det gjelder gjennom raske og i detalj forberedte angrep å tilintetgjøre en stab, overfalle en transport, overrumple en jernbanestasjon eller sprengte en bro. Det gjelder her likesom i ubåtkrigen å velge dyrebare offer. For motstanderens motoriserte avdelinger er f. eks. drivmiddelforsyningen et livsvilkår. Derfor overfaller drivmiddeltransportene mens andre materielle transporters slipper fram. Troppebilene er fredet, mens stabsbiler med høyere befal overfaller. Gjennom en grundig terrengkjennskap og detaljert speidingsvirksomhet skal den angripende uten selv å røpe seg forsøke å komme motstanderen inn på livet. Gjennom speidning søker man å utforske alle detaljer. I hvilket hus ligger befale? Hvor patruljerer de fiendtlige poster? Hvor er hans forråd? Hvor har han sine signalstasjoner og hvor går telefonledningen? I hvilken tilstand befinner de fiendtlige troppene seg? Er de hardt austrengt? Viker de mindre disiplinerte? I speidningen skal sivilbefolkningen hjelpe til. Kvinner, barn, oldinger, alle kan samle opplysninger om fienden.

Gjennom falske meddelelser pr. telefon og telegraf må fienden om mulig villedes før angrepet så hans oppmerksomhet rettes mot annet hold.

Innen troppen forlater sitt skjulte oppholdssted, oppsettes detaljerte planer for hvor overfallet skal skje. Hver enkelt får sin bestemte oppgave; utrustningen gås igjennom og tilpasses etter oppgaven. Møteplasser bestemmes. For flytninger anvendes bare mindre trafikkerte veier og stier. Mørke, tåke og snøføyk utnyttes. Bebyggede strøk bør om mulig unngås. Marsjen planlegges slik at avdelingen med bibeholdt stridsverdi når bestemmelsesstedet.

Under forflytningen holdes avdelingen samlet. Beskyttelsespatruljene beveger seg i umiddelbar tilslutning til hovedstyrken. Avstanden mellom patruljene og hovedstyrken beror på siktbarhet og terreng.

Om avdelingen plutselig støter på mindre fiendtlige patruljer, tilintetgjøres disse, om

mulig uten ildgivning. Ved møte med sterkere avdelinger unngår man strid og oppløser avdelingen i mindre grupper som samles på forut fastslått sted.

Under absolutt taushet nærmer man seg stedet for overfallet. Postene uskadeliggjøres — en kappe kastes over hodet hvoretter de bringes til taushet. Telefonledningen klippes over. Veier sperres i alle retninger. Overfallsgrupper og forstyrrelsespatruljer fullfører sine oppdrag ved rask, djerv og hensynsløs opptreden. Hvilke forstyrrelsesmetoder som velges, beror på omstendighetene. Som regel bør man gå fram slik at utrustningen kan gjøres så lett som mulig. Stundom er det lurt å anvende slike metoder at motstandere først etter en viss tid blir oppmerksom på skadene. Nattetid unngås ildgivning, og i stedet forsøker man å føre strid med blanke våpenkniver, dolker og bajoneter. Særskilte beskyttelsespatruljer sørger for at kameratene ikke forstyrres av fiendtlige bevoktningsavdelinger. Når oppgaven er løst, drar den angripende seg inn i skogens gjemsel. Ved stadig å vekse oppholdsstedet unndrar man seg forfølgelsen. Og om denne våger følge med inn i skogen, lokkes han i bakhold og tilintetgjøres.

Den fastboende befolkningen skal utnyttas for å støtte partisanroppenes virksomhet. Gutter og jenter som nyfiken betrakter de fiendtlige panserkolossene i bygatene, kan i skumringen ta seg ut av byen og rapportere til partisanavdelingene. De kan gjøre stor nytte som veivisere. Gjennom befolkningens medvirken kan disse avdelinger stadig motta hva de trenger for sin virksomhet, som livsmiddel og ammunisjon. Sårete og syke skafics pleie. Bytte gjemmes unna og falske opplysninger spres. Gjennom en fast disiplin blant avdelingen befestes befolkningens tillit til partisanene.

Av skildringer fra partisankrigen framgår at personer som særskilt egner seg for denne virksomhet bør være herdet og terrengvant og vel beherske sine våpen. Gjemt i kornåkre eller høystakker, oppklatret i trær, fra vinduer og kjellerglugger skal de kunne treffe sine mål. Terrenget må de kjenne på fingrene og kunne utnytte både ved dag og i mørke, i regn, tåke eller snøføyke, sommer og vinter. Fordelaktig er det at avdelingen disponerer personale med teknisk utdannelse så som bergsprengere, tømmerhoggere

VART KRAV

I det øyeblikk Den Røde Arme har satt foten på norsk jord, for i samband med vepnete norske styrker å befri landet vårt fra den nazistiske reaksjon, er vi med ett slag rykket inn i brennpunktet for begivenhetenes gang. Landets frigjøring er umiddelbart forestående. — Etter hva vi har vært vitne til fra de øvrige okkuperte land når de har stått foran sin befrielse, kunne man også her vente en folkereisning. Men hva skjer? De norske nazister tvangs-evakuerer hele Finnmark og Troms for å sikre tyskerne i ryggen. Alt dette kan skje uten organisert motstand overhodet. Man lar de norske nazister i samband med tyske militære skyte ned rakryggete nordmenn som setter seg imot tvangssendingen. Man lar en av denne krigs verste voldshandlinger skje uten at folket får så meget som en

jernbanearbeidere, telefonarbeidere og elektrikere.

Våre bygder med sin oftest glisne bebyggelse og tåtallige forbannelser, innbyr til den frie krigen og gir muligheter for små avdelinger i lengere tid å kunne bekjempe en teknisk overlegen, men med landets natur ukjent inntrenger. Kulde og snø tretter også en som er uvant med klimaet. Våre store skoger byr på gode utgangsplasser for snøgg, hensynsløse overfall på transport og forlegninger.

Det ligger i partisankrigens natur at denne krigføring på en egen måte stimulerer en nasjons motstandsvilje. Partisanene har, ikke minst i Jugoslavia, vist hvor viktig det er ikke å gi opp selv om de innledende operasjoner resulterer i stor motgang, ja okkupasjon. Under krigsårene er Marskalk Titos arme vokst fram av uanselige, intensivt kjempende partisaner. Den er nå ikke bare en betydelig militær styrke, men også en politisk maktfaktor å regne med.

Etter «Svensk Typograf Tidning».

pistol å forsvare seg med. Etter at vi har hatt snart fem år å forberede oss på, skjer denne katastrofe. Vi må spørre hva som kunne ha «forverret» situasjonen ved at folket hadde fått sette seg til motstand mot disse skjendselsgjerninger. Tyskerne har bokstaveilig talt lagt i grus våre to nordligste fylker. De har drept de av våre landsmenn som har satt seg til motverge, og blant menneskestrømmen sørover hersker sykdom, død og elendighet. Er de militære formasjoner, som i alle andre land har levert en heltkamp som vil leve i historien framover, hos oss bare en illusjon? Er det vi idag ser begynnelsen til en kopi av katastrofen 9. april 1940, hvor folkets kampkraft sviktet totalt på grunn av lederens manglende kamplod? Har man her hjemme på grunn av den passive politikk som er ført, lullet seg selv inn i en søvn som man ikke våkner av før det er for sent?

Hva som enn kan være årsaken, Folkekravet om rett til å forsvare seg og plikt til å kjempe mot de nazistiske barbarer må bli hørt. Resultatet av ennå idag i praksis å forfekte meningen om at det ikke nytter å slåss, er at man stiller seg på samme side som nazistenes femte kolonne og andre folkefiendtlige elementer.

En krigspolitikk som idag virkelig svarer til vårt folks sanne interesser må øyeblikkelig omsettes i praksis. Den sabotasje som nå begynner å gjøre seg gjeldende i visse av landets fylker må forsterkes i vesentlig grad. Vi må gjøre regning med at tyskerne ikke kan få seg tilsendt nevneverdige forsyninger hit til landet. De vil være avhengige av det de kan greie å produsere her. Denne produksjon må ødelegges, koste hva det vil. I samband med dette må norske partisaner gå til kamp i fiendens rygg. Dessorganiserer hans forbindelseslinjer, ødelegger hans depoter. Folket i distrikter som står i umiddelbar fare for å bli tvangssendt, utstyres med vapen og organiseres i motstandsgrupper for å forsvare seg mot nye naziatak.

Dette er vårt krav idag; blir det ikke hørt, vil resultatet bli en katastrofe av uante dimensjoner. Oppfylles det vil Norge gå ut av denne krigen som en nasjon som ovenfor hele det øvrige Europa vil stå som selve symbolet for folkets kamp for demokrati og folkestyre mot nazisat og reaksjon

INGEN UNGDOM VED OSLO SPORVEIER ELLER BÆRUMSBANEN

I den siste tida har vi meget ofte støtt på pur unge gutter som nyansatte konduktører ved Oslo Sporveier, en ting som det øyeblikkelig må settes en stopper for.

Tidlig i sommer dro den illegale avis «Den Norske Kvinne» til felts mot alle kvinnelige konduktører ved Oslo Sporveier. Den beviste at hver nyansatt kvinnelig konduktør representerte en fare for at de tidligere ansatte, mannlige konduktører ville bli tvangsendt til slavearbeid for tyskerne, forbød kvinner å ta arbeid ved Oslo Sporveier eller Bærumsbanen og manet de som allerede hadde tatt slikt arbeid til øyeblikkelig å slutte. — Virkningen uteble heller ikke: Det er idag bare tyskerløser og nazister som er tilbake av de kvinnelige konduktører. Stillet overfor dette problem så naziledelsen seg nødt til å på andre veier for å skaffe seg arbeidskraft, og blikket falt da på den mannlige ungdom. Det skulle dessverre vise seg at det var forholdsvis mange som tok dette arbeid. Om dette skyldes at det plutselig er blitt så mange nazister blant vår ungdom eller om det blant dem virkelig finnes elementer som er så fullstendig utenfor skal være usagt. Det er imidlertid sikkert gjort merksom på at det er forbudt å søke eller ta stillinger ved offentlige etater. Dessuten er det den ting som spiller inn at man ved å ta en slik stilling direkte utsetter en landsmann for å bli sendt på slavearbeid. En ting er imidlertid sikkert: Den som har tatt arbeid ved Oslo Sporveier eller Bærumsbanen under krigen vil bli avskjediget når friheten er gjenvunnet, men ikke bare det, de vil bli stilt på samme side og vil bli behandlet på samme måte som de nazister hvis ærend de har gått.

Parolen er nå gått, en gang for alle:

Ingen ungdom ved Oslo Sporveier eller Bærumsbanen!

HELE NORGES JØRGEN JUVE som i sin tid måtte flykte til Sverige, er nå ansatt som nyhetsmedarbeider i N. T. B. Han ble sendt til Nord-Norge, og en av hans første sendinger derra omtaler det utmerkede samarbeide som finner sted mellom de norske myndigheter og Den Røde Arme.

Praktisk vegledning for kampen. III.

Vi vil denne gang gi en oversikt over de forskjellige fengheter.

Av fengheter har vi flere slag:

Nr. 4 har en ladn.fylling på 0,65 gr. Anvendes til grøftedynamitt. Til nød og under gunstige forhold kan det brukes til XGD og SD.

Nr. 6 har en ladn.fylling på 1,0 gr. og anvendes til dynamitter, altså til dem som er nevnt under gruppe A. Til nød og under gunstige forhold kan den brukes til overflate-parafinert skytebomull.

Nr. 8 har en ladn.fylling på 2,0 gr. og brukes til sikkerhetssprengstoffer, detonerende lunte, G, S, skytebomull, trinoplastikk, SCB, tetryl og til de sprengstoffer man må arbeide med, men som man ikke kjenner virkningen av.

Til svartkrutt brukes bare lunte.

Fengheter må bestandig behandles med forsiktighet oppbevares tørt og ikke klemmes eller utsettes for støt utenpå ladningsfyllingene. Før bruken bankes den forsiktig med åpningen ned for å få ut sagmugg og annet rusk. Bås aldri ned i fengheten, derved kan den bli fuktig og defekt!

GESTAPOKOMEDIE I KJØBENHAVN

En kveld i oktober måned ifjor ble det plutselig rassa etter «sabotører» på Hotel d'Angleterne i København. Det viste seg å være en storstilet komedie satt i sving av gestapo.

Aftenen i forvegen var to personer tatt inn på hotellet, de snakket kun tysk og blandet seg ikke med de øvrige gjester. Da gestapo kom til hotellet, gikk de uten å spørre etter værelsesnummer rett opp til de to og greide uten turmulter å belegg begge med handjern. Disse ble så, sammen med hotellets øvrige gjester, tvunget til å stå i hotellets hall med hendene over hodet. Meningen var å vise alle hvor hurtig og effektivt det tyske politi arbeider.

Støtt avisa vår økonomisk, da hjelper du til med å få den oftere ut.

«Norsk Ungdom» er ungdommens egen avis. Den forfattes, distribueres og leses av ungdom.